

NASIL BİR TMMOB (ve EMO)?

SİNAN ÖZBEY

Odtü Elektrik-Elektronik Mühendisliği Öğrencisi

Türkiye’de mühendislik mesleğinin gelişiminin erken dönemlerinde ortaya çıkan TMMOB, toplumsal sınıflar arasındaki ilişkilerin seyrini yansıtan (zaman zaman yansıtmanın ötesinde bizzat toplumsal süreçlere müdahil olan) bir konuma sahip olagelmiştir. Bu bakımdan incelendiğinde TMMOB tarihi, yakından ve derinlemesine bir inceleme konusu olmayı fazlasıyla hak etmektedir. Bu bildiride ise böyle bir incelemeye katkı sunulması hedeflenmektedir.

Ayrıca, dünü incelemek ve tartışmak ne kadar önemliyse bugüne ilişkin sonuçlar çıkarmak da o kadar önemlidir. Daha doğru bir ifadeyle dünü tartışmak bugüne ilişkin sonuçlar çıkarıldığında bir anlam ifade eder. Bu sebeple, bildirinin amacı elbette kuru bir tarih anlatımı yapmak değil, tam tersine TMMOB’nin mücadele tarihinden bugüne ışık tutacak konuları bugün yaşadıklarımızla birleştirmek ve mühendis ve mimar örgütlenmesinin başlıca sorunlarıyla ilgili tartışmalara katkı sunmaktır.

Mühendislerin nasıl bir örgütlülüğe sahip olması gerektiğini anlamak için konunun birçok boyutunu ele almak zorunludur. Bu yüzden de mühendisliğin toplumsal olarak nerede durduğu gibi temel bir sorundan yola çıkmak ve Türkiye’de ve dünyada mühendislik mesleğinin gelişimi, mühendislik mesleğinin egemen sınıflar tarafından yeniden yapılandırılması ve bunun karşısında TMMOB’nin duruşu gibi konuları tartışmak, temel alınacak yaklaşım olmalıdır.

Mühendislik tanım olarak “teknik gelişmelerin doğaya uygulanması” şeklinde geniş tutulduğunda ilkçağlara kadar dayandırılabilirse de, bir meslek olarak ortaya çıkması sanayi devrimi öncesine rastlar. Üretim şeklinde köklü değişimlerin yaşandığı bu dönemde mühendislere duyulan ihtiyaç, buna bağlı olarak da mühendislerin üretim

aldığı bir oda olması bir yanıyla bizim çabalarımıza da bağlıdır. TMMOB ve özel olarak EMO, işyeri temsilcilikleri, İl Koordinasyon Kurulları (İKK), komisyonlar gibi organları aktif hale getirip, üyelerin aktif katılımını sağlarken, bizler de okuduğumuz bölümlerde böyle mekanizmaları yaratmalı ve odamızın geleceğini oluşturmaya şimdiden başlamalıyız*.

Mühendis ve mimarların yarısının değil tamamının üye olduğu bir TMMOB... Üyelerin kendisini örgüte ait hissettiği, karar ve tartışma süreçlerine canlı katkılar sunduğu bir TMMOB... Mesleğin ve ülkenin geleceği konusunda, bilim ve teknolojinin halkın yararına kullanılması konusunda, emekçilerin taleplerine uygun çözümler ve politikalar geliştirilmesi ve hayata geçirilmesi konusunda üyelerini harekete geçirebilen bir TMMOB... Parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim hakkının savunulmasını içselleştirmiş bir TMMOB... Siyaset yapmamayı savunanlara ve 'sivil toplum örgütü' etiketi yapıştırmak isteyenlere inat ülke sorunları konusunda emekçilerden yana açık tavır koyan, yurtsever, bağımsızlıkçı, emek ve demokrasi mücadelesini sırtlamış bir TMMOB...

İşte biz böyle bir TMMOB'nin düşünüyü görmeliyiz!

KAYNAKÇA

1. Elektriğin Kısa Tarihi, EMO İstanbul Şubesi Yayını, 2001
2. Birlik Haberleri (Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği aylık yayını), sayı 2000/1.
3. Türkiye'de Devlet ve Sınıflar (Çağlar Keyder, İletişim Yay.)
4. TMMOB 2. Mühendislik Mimarlık Kurultayı Karar Taslakları Kitapçığı
5. TMMOB 2. Mühendislik Mimarlık Kurultayı Tutanak ve Kararları (TMMOB Bülteni, Sayı 29 eki)
6. www.antimai.org

* Bu yazının amacı genel anlamıyla TMMOB'yi ve benzer biçimde EMO'yu tartışmak olduğu için kendi örgütlenmemiz olan EMO-Genç konusu özel olarak ele alınmamıştır.

sürecindeki önemi sürekli bir artış göstermiştir. Bu dönemde buharlı makinelerin üretime daha çok sokulması, makineleşmenin üretimin ana karakteri haline gelmesi bir yandan her gün daha fazla sayıda mühendisin fabrikalarda üretim sürecine girmesini sağlamıştır. Bunun sonucu olarak da fabrikalarda sermayenin basit emek-gücüne olan ihtiyacının yanında hem kafa hem kol emeğini kendisine satacak bir kesimin daha istihdam edilmesine oluşan ihtiyaç belirginleşmiştir. Böylece mühendislik, bilimin yüzyıllardır biriktirdiklerinin birkaç onyılıda olanlarla kıyaslanabilir duruma geldiği bu dönemde, ivmesini bilim insanların buluşlarından alan yeni üretim tekniklerini uygulayacak bir kesim olarak ortaya çıkmış ve giderek ayrı bir meslek dalı haline gelmiştir. Bireysel olan toplumsal olana dönüşmüştür.

2 Dünya Savaşı'na tanıklık etmiş 20. yüzyılın başına gelindiğinde kapitalizmin emperyalizme dönüşmesiyle birlikte uluslararası tekeller arasındaki çatışmalar da ülkelerin politikalarını belirlemede baş etken olmuştur. Giderek kızışan rekabet ve emperyalist ülkeler arasındaki paylaşım mücadelesi bir savaşa yol açmakta gecikmemiş ve milyonlarca insanın ölümüne neden olmuştur. Bu pay kapma mücadelesinde emperyalistler bilim ve teknolojiadaki gelişmeleri halklara karşı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktan çekinmemişler, savaş sanayinin gittikçe geliştiği bu yıllarda mühendisler de önemli roller üstlenmişlerdir.

Aynı yıllar üretimde esnek üretim modellerinin geliştirildiği, bant üretimine geçildiği yıllardır. Böylece işçi sınıfının nicelik olarak muazzam artışının yanında mühendisler için de işçileşme süreci kendisini göstermiştir. Böylece yeni yüzyılda 'mühendislik etiği' kavramı şekillenmeye başlamıştır. Son yıllarda bozuşturulmaya çalışılan bu kavram, aslında mühendisin bilgi ve becerisini kimin yararına kullanacağını anlatır. Gerek emperyalist savaş ve silah sektöründe olsun, gerekse işçilerin daha fazla sömürülmesine yol açan üretim modellerinin ve tekniklerinin geliştirilmesinde olsun, mühendisin bir tavır koyma zorunluluğunu dayatan süreç kapitalizm tarafından geliştirilmiştir. Günümüzdeki gelişmelerle birlikte ele alındığında sorunun hangi boyutlarda olduğu daha açık görülecektir. Ancak bu soruna geçmeden önce Türkiye'de mühendislik mesleğinin gelişiminin nasıl olduğuna bakmakta fayda var.

Osmanlı'nın Avrupa'dan oldukça geride seyreden bilimle ilişkisi, 18. yüzyılın sonlarında mühendis mekteplerinin kurulmasıyla bireysel ve geçici olmaktan uzaklaşmaya başladı. Ancak bu okullarda okuyan öğrencilerin sayısı oldukça düşüktü. Çünkü sanayileşme süreci içerisinde bulunmayan Osmanlı'da, mühendislere duyulan sistematik bir ihtiyaçtan çok Avrupa'daki bilimsel gelişmelerden haberdar olma amacı taşıyan

ve daha çok da askeri ihtiyaçların karşılanmasına dönük bir mühendislik eğitiminden söz edilebilir. İlk mühendislik eğitiminin verildiği kurum Mühendishane-i Berri-i Hümayun'dur. 1900'lü yıllara kadar bu şekilde devam eden bilim politikası, bu yıllarda özellikle reform çalışmalarının da kabul görmesiyle daha fazla gelişmişti. Mühendis Mektebi (bugünkü İTÜ) daha etkin bir konuma gelmişti. Cumhuriyet'le birlikte ülkenin sanayileşme politikalarına istinaden mühendislere olan ihtiyaç büyük bir artış göstermişti. 1928 tarihinde kurulan Yüksek Mühendis Mektebi toplam 500 civarında mezun vermiş, daha sonra İÜ ve ardından İTÜ'nün kuruluşu mühendislerin niceliğini artırmıştır. Artık Türkiye'de sadece kamu kesiminde olmakla birlikte bir mühendis ve mimar meslek grubundan söz edilebilir hale gelmiştir. Devletçiliğin temel alındığı bu dönem devlet eliyle sanayileşmenin ve daha etkin bir milli burjuvazinin yaratılması yolunda atılan adımların olduğu yıllardır. Bu yıllarda üretimin neredeyse tamamı devlet kurumları tarafından gerçekleştirildiği için mühendisler de kamu kuruluşlarında istihdam edilmiş, çoğu kez de yönetim seviyesinde yer almışlardır. Bürokrasi içerisinde mühendislerin de önemli bir etkinliği vardır.

1950'lerde mühendislerin durumu bu şekildeydi ve Türkiye'nin en seçkin meslek gruplarından birini oluşturuyorlardı. Bu yıllarda Türkiye'deki mühendislerin sayısı 7500-8000 civarına ulaşmıştı. Yabancı mimar ve mühendisler de üretim sürecinde önemli yerler tutmaktaydı ve yerli mühendisler açısından çıkarlarının karşısında yer alan bir kesimi oluşturuyorlardı. Gerek bu çıkarları koruma ihtiyacından, gerekse devletin bilim ve mühendislik alanında kurumsal bir yapıya sahip olması gerektiğinden 1954 yılında Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) kuruldu.

TMMOB'nin bu dönemde toplumsal olaylara nasıl baktığına ilişkin o dönemki yayın organı olan "Mühendislik Mimarlık Gazetesi" nin 22 Ekim 1959 tarihli sayısındaki "Mühendisler Miting Yapar mı?" başlıklı yazıda söylenenler yeterince fikir verici niteliktedir:

"18 Ekim tarihli bazı İstanbul gazeteleri, İşçi Sigortaları Kurumu'nun inşa ettireceği hastahaneleri ecnebi firmalara verme teşebbüsü üzerine, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'nin bir miting tertip etmeye karar verdiğini yayınladılar. Bu haberin hangi menbadan çıktığını bilmiyoruz ama bildiğimiz bir şey varsa; o da bu haberin aslı olmadığıdır. Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği miting yapmaya karar vermediği gibi böyle bir tertibe ihtiyacı da yoktur."

"Mühendis ve mimarların böyle bir tertibe ihtiyaçları yoktur. Onların mitingi – mitingin lügat manası toplantı olduğuna göre kendi kongreleridir. Onlar en

büyük davalarını kendi kongrelerine getirirler. Bunun dışında da, bütün müesseselerin, bütün dairelerin ve hatta Millet Meclisinin kapıları kendilerine açıktır. Mühendisler bütün davalarını itidalle ve vekarla kanuni yollardan halletmek imkanına maliktirler. Onlar inandıkları davaların müdafaasında hiçkimseden çekinmezler. Onların meydan mitibgleri tertibine de ihtiyaçları da yoktur.”

Devlet tarafından kurulan birliğin, Demokrat Parti iktidarının son yıllarında yükselmeye başlayan toplumsal muhalefetten istese de uzak kalamadığını gösteren, ama bir yandan da onun bir devlet kurumu ve seçkin bir yapı olduğunun ısrarla vurgulandığı bu yazı, TMMOB'nin gittikçe kitleselleşen mühendislerin mesleki sorunlarından ve memleket meselelerinden daha uzun yıllar uzak duramayacağını ipuçlarını da taşımaktadır. Ancak bu yıllarda TMMOB, toplumu 'sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış kitle' olarak görmeye devam etmekte, birliği de meslek grubunun temsilinden ibaret bir yapı olarak sürdürmekteydi. Daha önce de belirttiğimiz gibi, TMMOB toplumda 'seçkin' bir yeri olan mühendislerin örgütüydü. Yani ülke yönetiminde söz sahibi olan patronların ve bürokratların birliği idi.

TMMOB'nin bu yapısı 1960'ların ortalarına kadar devam edebildi. Gerek sayısı her geçen gün artan mühendislerin giderek bir 'kitle' karakteri kazanmaya başlaması, gerekse çığ gibi büyüyen toplumsal muhalefetin, işçi mücadelelerinin, öğrenci eylemlerinin etkisi TMMOB'nin büyük bir dönüşüm yaşamasını sağladı. Birlik yayınının içeriği yeni teknolojik gelişmelere olan hayranlığın ya da yapılan ihalelerin ilanından toplumsal meselelere kaymıştı. "Hiç mühendisler miting yapar mı? Külliyan yalan!" diyen bir TMMOB'den "Demokrasiden yana tüm kişi ve kuruluşlara mücadele çağrısı" yapan bir TMMOB'ye dönülmüştü. Bu dönem TMMOB'nin işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinde açıkça yer aldığı, anti-empyralist, yurtsever, halkçı bir tutumu bir çok bedel de ödeyerek geliştirdiği yıllardır. Şüphesiz bu tutumu güdüleyen en önemli olgu içinde bulunulan devrimci ortamdır. 1980 askeri darbesine kadar TMMOB sayısız grev ve direnişin, kitle gösterilerinin önemli bileşenlerinden olmuştur. Toplumda tartışılan bütün meselelere aydın kimliğiyle katılmış ve halktan yana çözümler üretilmiş ve takipçisi olunmuştur. Özel olarak da belirtmek gerekir ki, bu dönemde TMMOB'ye bağlı odaların öğrenci kolları da üniversite gençlik hareketinde önemli bir yer tutmuş, birliğin halkçı tutumu öğrencileri etkilemiş, bu etkiyle yetişen devrimci genç mühendisler de TMMOB'nin bu yurtsever ve halkçı tutumunun sürdürücüsü olmuşlardır.

Bu yılların ardından gelen 1980 darbesi ise halkın üzerine bir karabasan gibi çökmüş, TMMOB de bu durumdan nasibini almıştır. Binlerce insanın katledilmesi, işkenceden

geçirilmesi ve fişlenmesi pahasına oluşan bu sürecin hedefi Kenan Evren'in ağzından TÜSİAD'a sitem olarak şu şekilde ifade edilmiştir: "Biz darbe yapmasaydık 24 Ocak kararları nasıl uygulanacaktı?" Yani, bugün içinde bulunduğumuz ekonomik yapının temelleri o günden atılmış oluyordu. Özelleştirmelerin, IMF programlarının, ticaret serbestliği ve yabancı sermaye tahakkümünün başlangıç yıllarında bu politikalara engel olabilecek kişi ve kurumlar hızla ortadan kaldırılmaya ya da etkisizleştirilmeye başlandı. 1980-1990 arası dönemde TMMOB'nin yapısı da buna göre şekillendirildi. TMMOB'nin halktan ve emekten yana olan yöneticileri baskılar, tutuklamalar ve sürgünler yüzünden yönetimlerden uzaklaştırıldı. Özal'ın "Ben adamın zenginini severim" sözü TMMOB içerisinde de uygulandı ve TMMOB 'girişimci' mühendislerin, 'meslekçi'liğin hakim olduğu bir yer haline geldi. Bu dönemde aynı şeyi hemen hemen bütün kitle örgütlerinde görmek mümkündür.

1989 yılı, "Bahar Eylemleri" diye anılan büyük işçi eylemlerine tanıklık etti. Ardından 1990'da Zonguldak maden işçilerinin Ankara yürüyüşü ile birlikte işçi ve emekçiler 12 Eylül'ün ölü toprağını üzerlerinden silkelediler ve emek mücadelesi önemli bir atılım gösterdi. İşçilerin açtığı bu alanda ilerleyen kamu emekçileri de ardarda sendikalarını kurmaya başladılar. Elbette bu süreç mühendis ve mimarları da etkiledi ve TMMOB içerisinde yeniden emekten yana mühendis ve mimarlar etkinlik göstermeye başladı. Yine de TMMOB'nin 1970'lerdeki mücadele çizgisine döndüğünü söylemek doğru olmayacaktır. İşçi sınıfı hareketinin önemli ölçüde geriye düştüğü günümüzde TMMOB'nin bu sorunlardan etkilenmeden yoluna devam ettiğini söylemek mümkün değildir.

Yukarıda değindiğimiz 1980 askeri darbesiyle hedeflenen ekonomik ve siyasal düzen elbette Türkiye egemenlerinin kafalarında oluşturduğu bir düzen değil, uluslararası tekellerin ve emperyalist devletlerin 1970'lerin ortalarından itibaren dünya ölçeğinde uygulamaya giriştikleri neo-liberal politikaların (ya da kapitalizmin aslına dönüşünün) bir ifadesiydi. Bu yüzden de bu politikalar sadece belli bir alanla sınırlı değildir. Aksine toplumun bütün kesimlerini yeniden yapılandırmayı hedefliyor. Bu saldırının hedefinde üretim sürecinde tuttukları yer itibarıyla mühendis ve mimarların ve onların örgütünün de olması şaşırtıcı değildir.

Kapitalizmin, SSCB'nin varlığı ve Avrupa işçi sınıfının ve dünya halklarının kurtuluş mücadelesi sayesinde uygulamak zorunda kaldığı sosyal devlet, kamu hizmetlerinin yaygınlaştırılması, 8 saatlik işgünü, herkesin sosyal güvenliğe sahip olması gibi uygulamalarından kurtulma çabalarının 1970'lerin ortalarında başladığını söylemiştik.

Adına ‘neo-liberalizm’, ‘küreselleşme’ ya da ‘yeni dünya düzeni’ denen yeni politik yönelim özetle kamu hizmetlerinin tasfiyesi, özelleştirme, işçi sınıfının kazandığı sendika, sigorta, 8 saat işgünü gibi haklarının elinden alınması, gümrük duvarlarının ve uluslararası sermayenin ülkelere serbestçe girişinin önündeki engellerin kaldırılması, üretimin tamamen esnek hale getirilmesi gibi uygulamaları içeriyor.

Kapitalizmin altın çağını yaşadığı 60’lı yıllardaki ‘refah toplumu’ nun ardından karlar düşme eğilimine girmiş ve pazar daralması sermayeyi yeni arayışlara itmişti. Bu açıdan da düşen karları yükseltmenin çaresi olarak emek maliyetini azaltmak, emek verimliliğini artırmak ve vergi vs. gibi ayak bağlarından kurtulmak, daralan pazarı genişletmek için de kamu tarafından verilen hizmetlerin sermayeye ve uluslararası tekelere aktarılması gerekiyordu. Bunları garanti altına almak için de peşpeşe ikili ya da çok taraflı anlaşmalar imzalanmaya ve taahhütler alınmaya başlandı. Bu anlaşmalardan GATS (The General Agreement on Trade in Services, Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) adlı anlaşma Türkiye’nin de imza koyduğu, enerji, telekomünikasyon, mühendislik-mimarlık hizmetleri dahil olmak üzere birçok alanda tam liberalizasyon taahhütünde bulunduğu ve ‘stand-still’ denilen, yani geri dönüşü olmayan sözler verdiği bir anlaşmadır. Bu yönüyle de mühendisliğin yeniden tarif edilmeye çalışıldığı ideolojik yaklaşımlarla da örtüşmektedir.

Neo-liberalizmin ideologlarınca mühendis, onyıllardır sürdürdüğü üretim ve sanayileşme sürecinin bir bileşeni olmaktan çıkarılarak daha çok ‘yönetişim’, ‘toplam kalite yönetimi’ gibi kavramlarla tarif edilen işleri yapan, bunları işçiler üzerinde uygulayan bir aracı olarak yeniden tanımlanmak istenmektedir. Üretim, istihdam, sanayileşme politikalarının tamamen terkedildiği ve sermayenin elde ettiği karın büyük kısmını finans piyasaları üzerinden kazandığı, bunun sonucu olarak da işsizliğin çığ gibi büyüdüğü günümüz koşullarında mühendisler de bir yandan işsizlikle daha çok yüzyüze gelirken, bir yandan da çalışan kesimi sermayenin daha fazla kâr etmesi, aynı zamanda işçilerin daha yoğun sömürülmesi için bir taşeron konumuna indirgenmektedir.

Mühendislik etiği de bu çerçeve içerisine sığdırılmak istenmektedir. Mühendis, toplum karşısında duyduğu sorumluluk gereği aldığı kararlarda, yaptığı projeler ve uygulamalarında halkının ve insanlığın ortak çıkarlarından yana tavır koyması gerekirken ve özellikle sosyalist ekonomilerin ve halk iktidarlarının etkisiyle mühendislik etiği konusunda bu yaklaşım hakimken, bunun yerine liberal ve piyasacı bir ‘etik’ tarifi geçirilmeye çalışılmış bunda da epey yol katedilmiştir. Artık mühendisin

yaptığı işi toplumsal açıdan sorgulamasına gerek yoktur. Bunun yerine piyasada patronuna ne kadar pay kazandırdığını sorgulamalı ve düşünme tarzının merkezine bunu almalıdır. Aksi takdirde dışarıda bunu yapacak binlerce mühendis hazır beklemektedir. Bu yüzden işsizlik artık işçiler kadar mühendisleri de ciddi şekilde tehdit eden bir sorun haline gelmiştir.

Bu politikalar karşısında mühendis ve mimarların örgütünün alacağı tavır her geçen gün daha fazla önem kazanmaktadır. Hem mesleğin geleceğini ilgilendiren sorunlarda, hem de ülke meselelerinde TMMOB 250 bini aşkın mühendis ve mimarı temsil eden bir kurum olarak içinden geçtiğimiz sürece etki edecek potansiyele sahiptir. Ancak bu potansiyeli harekete geçirebilmek ve sorunların halk yararına çözümü yolunda adım atabilmek için doğru bir mücadele hattı izlemek önemlidir.

Emperyalizmin sınıf mücadelesine vurduğu en ciddi darbe halka örgütsüzlüğü dayatması, sendikalara ve demokratik kitle örgütlerine ‘sivil toplum örgütleri’ ismini takması ve onların da bu adlandırmayı sahiplenmesidir. Artık bırakın iktidara gelmeyi, işçilerin grev hakkını kullanarak ücretlerinde ve sosyal haklarında iyileştirmeler yapması yerine sadece protesto etmek ve sendikacıların hükümeti daha duyarlı olmaya çağırması yeterli görülmeye başlanmıştır. Bu da doğal olarak sendikaları hızla güç ve itibar kaybına uğratmıştır. Günümüzde sendikalar hükümetin açıkça alay ettiği bir pozisyona gelmiştir. Bunun en büyük sorumlusu da elbette işçilerden kopuk sendikacılık yapan uzlaşmacı sendika yönetimleridir.

Kuşkusuz TMMOB bir sendika gibi ele alınıp aynı kriterler içerisinde değerlendirilemez. Ancak bugün açısından bakıldığında ne yazık ki TMMOB de üyesinden kopuk olma noktasında sendikalarla ortaklaşmaktadır. TMMOB’nin bugün içerisinde bulunduğu en ciddi sorun da bu olsa gerek. Çünkü uluslararası sermayenin yukarıda kısaca anlatmaya çalıştığımız saldırıları karşısında üyesinden güç almayan ve üyesiyle birlikte karşı durmaya çalışmayan bir TMMOB’nin halktan ve emekten yana bir duruş sergilemesi mümkün değildir. Bunun aksini söylemek, yöneticilerin iyi niyetiyle saldırıların engellenebileceğini iddia etmek demektir, ki böyle bir durum sınıflar mücadelesi tarihinde görülmemiş bir şeydir. Yani sorun tek başına bir çok kesim tarafından yanlış algılandığı şekliyle TMMOB yönetimlerinin dürüst, emekten yana kişilerde kalması olarak konulmamalıdır. Elbette yönetimde sermaye temsilcilerinin ya da savunucularının değil de demokratların olması halktan yana, bağımsızlıkçı ve yurtsever bir TMMOB için çok önemlidir. Ancak mühendislerin odayı sahiplenmesi sağlanamadıkça belki bireysel olarak yönetim böyle kişilerde

kalmaya devam eder ancak bunun ne işçi ve emekçilere ne de özel olarak mühendislere fazla bir getirisi olamayacağı açıktır.

TMMOB'nin önünde hem meslek açısından, hem de ülke açısından oldukça önemli konu başlıkları durmakta ve bir çok konuda da tartışma süreci devam etmektedir. Ancak, vurgulanması gereken bir nokta var. Ne yazık ki bu tartışma süreci mühendis ve mimar kitlesinin çok çok az bir bölümünü kapsamaktadır. Akreditasyon, uzman (ya da yetkin) mühendislik, denetim vs. gibi konular, yüzbinlerce mühendisin ve mühendislik mesleğinin geleceğini etkileyecek konular olmasına karşın, örgüt yapısı ve üyelerin yönetime katılımı konusunda ciddi adımlar atılmaması yüzünden yeterince ve gerektiği kadar tartışılmamış, hatta bir kısmı uygulamaya da geçirilmiştir. Avrupa Birliği'ne Uyum Yasaları çerçevesinde TMMOB'nin de salt denetim ve sertifikasyondan sorumlu bir kurum haline getirilmek istenmesi, yine GATS çerçevesinde kamu hizmetlerinin tasfiyesi ve uluslararası tekellere devri, "Kamu Yönetimi Reformu" adı altında yasalaştırılmaya çalışılan düzenlemeler, mühendislik-mimarlık hizmetlerinin ve enerjiden telekomünikasyona, madenlerden kamu arazilerine kadar bütün alanların özelleştirileceği konusunda Dünya Ticaret Örgütü'ne verilen taahhütler hem TMMOB'nin hem de diğer emek ve demokrasi güçlerinin önümüzdeki dönemde ciddi mücadele hattı sergilemesi ve nasıl engellenebileceği üzerine politika geliştirmesi gereken sorunlardır.

Bizler de genç mühendis adayları olarak bu sorunlara ilgisiz kalmamalı ve hem kendi geleceğimizi hem de ülkemizin geleceğini yakından ilgilendiren meseleler konusunda fikirler üretmeliyiz. TMMOB'nin tarihsel gelişim sürecini göz önüne getirdiğimizde nasıl büyük değişimler yaşadığını rahatça anlayabiliyoruz. Bugün daha güçlü, mühendislerin gerçek anlamda sahiplendiği, emekçiler nezdinde daha saygın, emek ve demokrasi mücadelesinde daha etkin bir TMMOB olmalı ise, ki olmalı, gelecekte bizim ellerimizde daha da büyüyecek örgütümüz konusunda kafa yormak bizim için farzdır.

Şimdiye kadar TMMOB hakkında söylediklerimizin hemen hemen tamamı ona bağlı bir oda olması sebebiyle Elektrik Mühendisleri Odası için de geçerlidir. EMO, 30 binden fazla üyesiyle TMMOB'nin önde gelen odalarından birisidir. Enerji, elektrik, bilişim gibi sektörlerin Türkiye için ne kadar büyük önem taşıdığı da tartışılmayacak bir gerçektir. O halde, TMMOB bünyesindeki diğer odalarla benzer sorunlar yaşayan odamızın da gerek çalışan ya da çalışmayan elektrik, elektronik ve bilgisayar mühendislerinin, gerekse bu bölümlerde okuyan öğrencilerin sahiplendiği ve gündemine